

ŽUPANIJSKOM SUDU

putem

OPĆINSKI SUD U RIJECI

Posl. br. P-340/2010

Pravna stvar:

Tužitelj: **RUDOLF HOLJEVAC, Franje Pilepića Pavina 13, OIB: 54192754752**, zastupan po odvjetnicima iz Zajedničkog odvjetničkog ureda Miljenko Mrakovčić i Bojan Milić iz Rijeke, Andrije Medulića 5

Tuženik: **1. EDA ŠEPČIĆ, Svilno-Grbasta 25, Rijeka**
2. DAJANA ŠEPČIĆ, Svilno-Grbasta 25, Rijeka
3. MAJA ŠEPČIĆ, Svilno-Grbasta 25, Rijeka

Radi: **proglašenja ovrhe nedopuštenom**

Vps: **20.500,00 EUR**

ŽALBA TUŽITELJA

Punomoć u privitku

Privitak: dokaz o uplati sudske pristojbe

I. Tužitelj u za to ostavljenom roku podnosi žalbu protiv presude Općinskog suda u Rijeci, posl. broj: P-340/2010 od 27. travnja 2012. godine kojom presudom je odbijen kao neosnovan tužbeni zahtjev.

Tužitelj ovom žalbom presudu Općinskog suda u Rijeci, posl. broj: P-340/2010 od 27. travnja 2012. godine pobija u cijelosti zbog žalbenih razloga iz članka 353. Zakona o parničnom postupku, odnosno zbog:

- bitne povrede odredaba parničnog postupka
- pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja
- pogrešne primjene materijalnog prava;

II. U prvom redu tuženik smatra da je sud počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točke 11. ZPP-a i to iz razloga jer je presuda ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati, a posebno iz razloga jer izreka presude proturječi razlozima presude, o dijelu odlučnih činjenica nema razloga te jer o odlučnim činjenicama postoji proturječnost između onoga što se u razlozima presude navodi kao i iz razloga jer je pogrešno primijenjeno materijalno pravo.

Pobijana presuda u cijelosti je proturječna sama sebi, čime je sud počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka. Nadalje, pobijana presuda je proturječna dokazima, spisu priloženim ispravama te cjelokupnoj materijalnoj dokumentaciji u spisu i ovosudnim spisima br. I-282/94, Ovr-24/03 i K-318/06, čime je sud i pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje, a sve obrazlažući kako slijedi.

III. Prvenstveno se ističe da je prvostupanjski sud u pobijanoj presudi sam utvrdio da je tražbina o kojoj se vodi spor namirena. Naime, prvostupanjski sud je u pobijanoj presudi utvrdio da je 1. tužena je primila iznos od 65.000,00 DEM te je neposredno potom povukla prijedlog za izvršenje, nakon čega je sud rješenjem od 13. studenoga 2000. obustavio postupak i odredio brisanje zabilježbe. Jedini logičan i životan zaključak koji iz tog slijeda proizlazi jest da je 1. tužena povukla prijedlog upravo zato što je njezina tražbina u cijelosti namirena.

Na sporni odnos, s obzirom na vrijeme nastanka, primjenjuju se odredbe Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ br. 53/91 i dr.; dalje: ZOO/91), i Ovršnog zakona (Narodne novine br. 57/96, 29/99, 42/00 dalje: OZ/96).

Odredbom čl. 296. st. 1. ZOO/91 propisano je da obvezu može ispuniti ne samo dužnik nego i treća osoba, a stavkom 2. da je vjerovnik dužan primiti ispunjenje od svake osobe koja ima neki pravni interes da obveza bude ispunjena, čak i kad se dužnik protivi tom ispunjenju. **Pok. Paško Bolanča imao je očit i neposredan pravni interes da tražbina 1. tužene i njezinog pok. supruga prema ocu tužitelja bude namirena, isti je bio zemljišnoknjižni vlasnik nekretnine opterećene zabilježbom ovrhe I-282/94, pa bi se ovrha provela prodajom upravo te nekretnine.** Isplata ovrhovoditeljevog potraživanja prema ovršeniku radi otklanjanja ovrhe s vlastite nekretnine školski je primjer ispunjenja tuđe obveze od strane osobe s pravnim interesom.

Ispunjenjem tražbine obveza oca tužitelja prema 1. tuženoj i njezinom pok. suprugu prestala je sukladno čl. 295. ZOO/91. Obzirom da ispunjenje tuđe obveze ne zahtijeva pisani oblik, pa okolnost da o isplati nije sačinjena pisana isprava ni na koji način ne dovodi u pitanje njezin pravni učinak – prestanak tražbine 1. tužene prema ocu tužitelja namirenjem.

S tim u vezi, da je ovrha nedopuštena proizlazi iz čl. 6. OZ/96 koji navodi: *"Pri provedbi ovrhe i osiguranja pazit će se na dostojanstvo ovršenika, odnosno protivnika osiguranja te na to da ovrha, odnosno osiguranje za njega budu što manje nepovoljni."* Ovrhovoditelj, a ovdje tuženik, nije imao pravo povući prijedlog za ovrhu - i to neposredno prije druge javne dražbe - ako je imao mogućnost za naplatu, odnosno nije postojala niti jedna objektivna prepreka da bi se isti naplatio, pa onda nakon nekoliko godina istu ovrhu pokrenuti ponovno, čime je notorno tužitelju nastala materijalna šteta.

Dakle, već iz samih zakonskih odredbi proizlazi da je prvostupanjski sud pogrešno primijenio materijalno pravo.

IV. Nadalje, razlozi pobijane presude u suprotnosti su sadržaju isprava u spisu, čime je počinjena bitna povreda iz čl. 354. st. 2. t. 11. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/91, 91/92, 112/99, 129/00, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 96/08, 84/08, 123/08, 57/11, 25/2013, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, 146/25, dalje: ZPP)

Naime, obrazloženju pobijane presude prvostupanjski sud navodi:

"PRIJE nego što je Paško Bolanča temeljem sklopljenog kupoprodajnog ugovora s tužiteljem Antonom Holjevcem u zemljišnoj knjizi upisao svoje pravo vlasništva to je posve logično i životno da je istom u interesu bilo da se prije upisa u zemljišnoj knjizi izvrši brisanje zabilježbe izvršenja, kako bi isti OD SEBE otklonio učinke te zabilježbe, pa ovaj sud poklanja vjeru navodima 1.

tužene i supruge pok Paška Bolanče da je između njih postignut dogovor da će ovaj isplatiti 1. tuženoj iznos od 65.000,00 DEM da se izvrši brisanje zabilježbe u zemljišnoj knjizi te da isti može slobodno, bez ikakvih ograničenja upisati svoje pravo vlasništva na nekretnini na kojoj je od 1. tužene pokrenuto izvršenje, a koju je on KUPIO od tužitelja, a koji novac se je 1. tužena obvezala vratiti istome nakon što svoje potraživanje namiri od tužitelja.

Kako bi se izvršio takav dogovor 1. tužena je očito povukla prijedlog za izvršenje u postupku pod posl. br. I-282/94, a po povlačenju prijedloga sud je rješenjem od 13. studenog 2000. godine obustavio postupak izvršenja te odredio brisanje zabilježbe rješenja o izvršenju u zemljišnoj knjizi.

Po tom rješenju je postupljeno, u zemljišnoj knjizi brisana zabilježba izvršenja, NAKON čega je pok. Paško Bolanča temeljem kupoprodajnog ugovora zaključenog s tužiteljem upisao svoje pravo suvlasništva na nekretnini u zemljišnoj knjizi."

Ovakav zaključak prvostupanjskog suda u izravnoj je suprotnosti sa sadržajem isprava koje prileže spisu. **Iz povijesnog zemljišnoknjižnog izvataka nedvojbeno proizlazi da je pok. Paško Bolanča kao vlasnik predmetne nekretnine u zemljišnoj knjizi upisan još 1996. godine** te da se iz zemljišne knjige nije brisao sve do svoje smrti. Dakle, u vrijeme isplate iznosa od 65.000,00 DEM tijekom 2000. godine pok. Paško Bolanča već je četiri godine bio upisani zemljišnoknjižni vlasnik, pa središnja premisa na kojoj počiva cjelokupno obrazloženje pobijane presude – da je isplata izvršena kako bi se isti mogao upisati u zemljišne knjige – jednostavno nije istinita, a time ni motiv koji sud pripisuje strankama navodnog usmenog dogovora. **Osoba koja je već upisana kao vlasnik nema nikakvog razloga plaćati 65.000,00 DEM da bi se „mogla upisati“.**

U prilog navedenome ide i tužba oca tužitelja kao stvarnog izvanknjižnog vlasnika protiv Paška Bolanče kao protupravno upisnog zemljišnoknjižnog vlasnika od lipnja 2000. godine radi raskida upravo tog ugovora o kupoprodaji, **a sve jer Paško Bolanča nije isplatio ocu Tužitelja kupoprodajnu cijenu, niti je isti stupio u posjed predmetnog stana**, a koja tužba prileži spisu ovog predmeta i koju prvostupanjski sud uopće nije doveo u vezu s ostalim utvrđenjima. Nadalje, zabilježba ovrhe I-282/94 teretila je nekretninu upisanu na ime pok. Paška Bolanče, pa se ovrha imala provesti prodajom nekretnine u njegovom zemljišnoknjižnom vlasništvu, a ne u vlasništvu oca tužitelja, kako to pogrešno uzima prvostupanjski sud.

Obzirom je obrazloženje presude u suprotnosti sa sadržajem isprava u spisu, razvidno je da su razlozi pobijane presude nejasni i proturječni sadržaju isprava u spisu, te da presuda nema razloga o odlučnim činjenicama, uslijed čega se ne može ispitati. Ovakvim obrazloženjem prvostupanjski sud notorno čini bitnu povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a.

V. Nadalje, **sam Paško Bolanča** u kaznenom predmetu pod posl. br. K-678/98, a uvid u kojeg je prvostupanjski sud napravio, **NAVODI DA JE ISPLATIO DUG OCA TUŽITELJA PREMA 1. TUŽENOJ.**

Taj iskaz prvostupanjski sud u obrazloženju pobijane presude uopće nije naveo, a kamoli ocijenio, već je odluku utemeljio isključivo na iskazima 1. tužene i supruge pok. Paška Bolanče – dakle na iskazima osoba koje imaju izravan interes za ishod spora, a koji su iskazi u suprotnosti s cjelokupnom materijalnom dokumentacijom u spisu i priležećim spisima.

Prema čl. 8. ZPP-a, koje će činjenice uzeti kao dokazane odlučuje sud prema svom uvjerenju na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, a i na temelju rezultata cjelokupnog postupka. Sud koji je određen dokaz izveo dužan ga je i ocijeniti; ne može ga naprosto zanemariti i prešutjeti. **Propust ocjene izvedenog dokaza o odlučnoj činjenici, bez navođenja razloga kojim je dokazima sud poklonio vjeru, a kojima nije i zašto, predstavlja**

pogrešnu primjenu čl. 8. ZPP-a i ujedno čini presudu takvom da se ne može ispitati u smislu čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a.

Tužitelj posebno upućuje na odluku Ustavnog suda Republike Hrvatske broj U-III-3985/2012 od 22. veljače 2017., kojom su ukinute presude Županijskog suda u Rijeci i Općinskog suda u Rijeci upravo zbog toga što brojne indicije koje su potvrđivale činjenične navode stranke nisu, u smislu čl. 8. ZPP-a, ocijenjene zajedno s njezinim iskazom u međusobnom kontekstu, uslijed čega obrazloženja presuda nisu zadovoljila zakonske standarde ocjene dokaza u mjeri dostatnoj da otklone sumnju u arbitarnost i proizvoljnost u tumačenju i primjeni mjerodavnog prava. Situacija u ovom predmetu istovjetna je: brojne indicije – upis pok. Paška Bolanče kao vlasnika još od 1996. godine, tužba radi raskida ugovora iz lipnja 2000. zbog neisplate cijene, podudarnost kupoprodajne cijene sa zbrojem dugovanja, povlačenje prijedloga za izvršenje neposredno nakon primitka isplate te višedesetljetno nepotraživanje navodne pozajmice – zajedno s iskazom samog pok. Paška Bolanče čine zatvorenu dokaznu cjelinu koju je prvostupanjski sud bio dužan ocijeniti u međusobnom kontekstu, a što je u cijelosti izostalo.

Nadalje, **odlučna činjenica u ovom sporu jest sadržaj usmenog dogovora povodom isplate 65.000,00 DEM. Prvostupanjski sud proveo je dokaz saslušanjem 1. tužene i supruge pok. Paška Bolanče, dakle isključivo osoba na jednoj strani spornog odnosa, dok je prijedlog za saslušanje oca tužitelja odbio uz obrazloženje da nije dokazao tešku bolest zbog koje nije mogao pristupiti, a tužitelj ukazuje na notornu okolnost da je otac tužitelja od te iste bolesti tijekom postupka i preminuo. Iskaz pok. Paška Bolanče iz kaznenog spisa, kako je izloženo, sud je prešutio. Time je odlučna činjenica utvrđena isključivo na temelju iskaza jedne strane, dok je drugoj strani svaka mogućnost dokazivanja vlastite verzije događaja iskazom uskraćena.**

Takvim je postupanjem prvostupanjski sud povrijedio načelo saslušanja stranaka iz čl. 5. ZPP-a te pravo na pravično suđenje i procesnu ravnopravnost (jednakost oružja) zajamčeno čl. 29. st. 1. Ustava Republike Hrvatske i čl. 6. st. 1. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda. Prema praksi Europskog suda za ljudska prava, načelo jednakosti oružja zahtijeva da se svakoj stranci pruži razumna mogućnost da izloži svoj predmet, uključujući i svoje dokaze, u uvjetima koji je ne stavljaju u bitno nepovoljniji položaj u odnosu na protivnika. U predmetu *Dombo Beheer B.V. protiv Nizozemske* (presuda od 27. listopada 1993., Serija A br. 274) Europski sud utvrdio je povredu čl. 6. st. 1. Konvencije upravo u situaciji u kojoj je o sadržaju usmenog dogovora sud saslušao samo osobu koja je dogovor sklapala na jednoj strani, dok je drugoj strani saslušanje njezinog sudionika dogovora uskraćeno. Konstelacija ovog predmeta istovjetna je onoj iz navedene presude, s dodatnom otežavajućom okolnošću da sud nije ocijenio ni već postojeći, u spisu sadržani iskaz druge ugovorne strane navodnog dogovora.

VI. Konačno, ističe se da konstrukcija koju je prihvatio prvostupanjski sud, da je iznos od 65.000,00 DEM isplaćen uz obvezu 1. tužene da ga vrati nakon što svoje potraživanje namiri od oca tužitelja, pravno bi predstavljala ugovor o zajmu. Postojanje takvog ugovora i njegove sadržaje dužan je, sukladno čl. 219. ZPP-a, dokazati onaj tko iz njega izvodi prava, dakle 1. tužena, a pri nemogućnosti utvrđenja te činjenice primjenjuje se pravilo o teretu dokazivanja iz čl. 221.a ZPP-a na njezinu štetu. Osim međusobno interesno povezanih iskaza 1. tužene i supruge pok. Paška Bolanče, za postojanje takvog ugovora ne postoji niti jedan dokaz.

Štoviše, sve okolnosti slučaja tu konstrukciju opovrgavaju. **Supruga pok. Paška Bolanče navodnu tražbinu od 65.000,00 DEM nije potraživala punih 26 godina (taj iznos bi danas iznosio preko 130.000,00 eura te bi već odavno bilo u zastari), niti ju je ikada utužila, iako su i ona i 1. tužena navedenu isplatu svojim izjavama u ovom postupku učinile nespornom.** Životno je i ekonomski nezamislivo da vjerovnik tako značajnu tražbinu desetljećima ne potražuje ako ona doista postoji; **jedino razumno objašnjenje jest da obveza vraćanja nikada nije ni postojala, jer je isplata izvršena kao namirenje duga.**

VII. Iz svega navedenog proizlazi da je pobijana presuda zahvaćena bitnom povredom odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a, kao i povredom iz čl. 354. st. 1. u vezi s čl. 5. i čl. 8. ZPP-a koja je bila od utjecaja na donošenje zakonite i pravilne presude, činjenično stanje utvrđeno je pogrešno i nepotpuno, a materijalno pravo pogrešno je primijenjeno.

Pritom tužitelj ističe kako saslušanje njegovog oca nije nužan preduvjet pravilnog utvrđenja činjeničnog stanja: ono jasno proizlazi već iz materijalne dokumentacije u spisu i priležćih spisa, a ta dokumentacija nepobitno utvrđuje činjenicu da je tražbina 1. tužene namirena ispunjenjem od strane treće osobe s pravnim interesom.

Slijedom navedenog tužitelj predlaže drugostupanjskom sudu da pobijanu presudu preinači i tužbeni zahtjev usvoji, a podredno da pobijanu presudu ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

U Rijeci, 17.07.2026. godine

Tužitelj, p.p.

Troškovnik tužitelja:

1. Sastav žalbe Tbr. 10. Ot-a.....	500,00 eura
2. PDV Tbr. 46. Ot-a.....	125,00 eura
Ukupno.....	625,00 eura